

wilde være det Samme som Tilintetgjørelsen af ethvert Gaab om, at nogen Allieret vilde komme os tilhjælp, deler jeg ikke, men selv om jeg desuagtet stemme imod det foreliggende Lovforslag, da jeg i saa Fald vilde finde det for sparksomligt. Jeg vilde i saa Fald finde det nødvendigt ganske anderledes at udvilde Flaaden paa Hærens Beføstning, men jeg anser som sagt ikke det ærede Medlems Dpfattelse for rigtig, og det er med en ikke ringe Tilfredsstillelse, at jeg finder, at denne min Anskuelse finder Tilslutning hos en saa betydelig Autoritet som det høitærede 1ste kongevalgte Medlem (Andrø). Jeg støtter denne Mening paa nogle Udtalelser, som det nævnte ærede Medlem fremkom med under Fianantslovens 1ste Behandling ifjor, og jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse gjengive nogle af disse Udtalelser. De findes i Sands- thingsstidenden for ifjor Sp. 1083 og lyde saaledes: „Det ærede Medlem for 10de Kreds, som sidder i min Nærhed (Jessen), og som stedse har en saa varm Interesse for disse Udgifter, har iaar, hvad jeg skal fremhæve, og fremhæve som et glædeligt Tegn, endelig faaet den Erkjendelse, at Staten offerer Meget, overmaade Meget paa disse Forsvarsudgifter. Jeg skal heri fuldstændig slutte mig til den høitærede Landsthingsmand, og jeg skal udtale, at jeg neppe tror, han nogenstinde har hævdet en mere ubestridelig Sandhed end denne“. Den ærede Landsthingsmand gif dernæst over til at paavise, hvad Udgifterne til Hær og Flaade vare. I 1841 forholdt Udgifterne til de forskjellige Værn sig som 1 til 3, men i Tidernes Løb var Forholdet blevet forandret saaledes, at det nu er som 2 til 3. Det ærede Medlem sluttede med at sige: „Jeg tror med al Anerkjendelse af den Udvikling, man kan ønske Marinen, at det er en Forrykkelse af det naturlige Forhold“. Jeg tror altsaa at kunne tage det ærede Medlem til Støtte for mit Standpunkt, naar jeg stemmer imod det foreliggende Lovforslag.

Jessen: Jeg ønskede dog gjerne at erfare, hvorledes den ærede Læser har tænkt sig Udgifterne til vort Forsvarsvæsen nærmere bestemte og nojmere. Den ærede Læser omtalte, at efter det, han havde bestemt til Forsvarsvæsenet, vilde den Sum, som nu vil blive anvendt til Marinen, let medføre en Overfridelse; men jeg har endnu ikke hørt, hvilken Grændse den ærede Læser har sat for de Udgifter, som han finder det forvarligt at anvende til Forsvarsvæsenet. Jeg har hidtil troet, at vi Alle vare enige om, at vi skulde anvende saa Meget paa vort Forsvarsvæsen, som Statens finansielle Evne tillader, og at det var Alles Pligt at gjøre det Fornødne for at sætte vort hele Forsvarsvæsen i den Tilstand, som vort Lands finanti-

elle Evne tillader. Det forekommer mig derfor at være en høist mærkelig Udtalelse af den ærede Læser, naar han, uagtet det sandelig ikke er Meget, at Udgifterne til Flaaden vilde blive forøgede, siger, at denne Forøgelse i Udgifterne er Grund for ham til at stemme imod Loven. Jeg havde desuden troet, at det maatte være det ærede Medlem meget magtpaaliggende at faae dette Lovforslag fremmet og ført igjennem, idet der derved dog er kommet en væsentlig Frugt af den meget lange Samling, og jeg kan saa meget mindre se, at Vedtagelsen af dette Lovforslag vil lægge den anden Del af vort Forsvarsvæsen, Hærloven, nogen Hindring i veien, som jeg tror, at Vedtagelsen af dette Lovforslag netop vil føre til, at man ogsaa paa et andet Sted vil være meget villig til at gaa ind paa Hærlovforslagets Vedtagelse. Naar jeg har brugt den Ytring, som det ærede Medlem citerede, kan jeg ikke sige, at jeg beklager, at det ærede Medlem ikke deler min Mening, og jeg fastholder den som rigtig. Meningen med min Ytring om, at Tilintetgjørelsen af vor Flaade rimeligvis vil være Tilintetgjørelsen af Gaabet om Alliance for os, ligger i den simple Omstændighed, at det vil være dobbelt vanskeligt for en fremmed Magt, som kunde have Lyft til at alliere sig med os, at tilføre os denne Hjælp, naar den først skulde bekæmpe den fjendtlige Flaade, som havde gjort sig til Hærre i vore Farvande, altsaa maatte overvinde den, inden effektiv Hjælp kunde bringes os. Men hvorom Alting er, mener jeg, at det kunne vi dog uden Hensyn til øvrige politiske Forstjelligheder blive enige om, at ethvert lille Fremskridt, som gøres i vort Lands Forsvarsevne, er Noget, som vi Alle burde være glade ved, og det forundrer mig derfor meget, at det ærede Medlem, skjøndt det jo vistnok ikke vil have nogen Betydning, vil stemme imod Loven.

G. Chr. Hansen: Paa det ærede Medlems Spørgsmaal til mig om, hvor Meget jeg kunde finde rigtigt at anvende til hvert af Forsvarsvæsenets Aaaben, finder jeg ingen Anledning til i dette Dieblit at gaa ind. Kun skal jeg sige, at jeg finder, at Konsekvensen af Vedtagelsen af denne Lov vil blive, som jeg før udtalte, enten, at det naturlige Forhold mellem Værnene forrykkes, eller at Udgifterne blive større, end jeg kan finde det rigtigt. Naar det ærede Medlem fremdeles fastholder den Anskuelse, at Tilintetgjørelsen af Flaaden vil være ensdybig med Tilintetgjørelsen af Gaabet om, at Nogen vil komme os til Hjælp, kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorfor det ærede Medlem da er tilbøielig til at anvende saa Meget paa Hærens Udvikling; thi den Magt, der vil være istand til først at ødelægge vor Flaade, tror jeg ikke der er nogensomhelst Sandsynlighed for, at